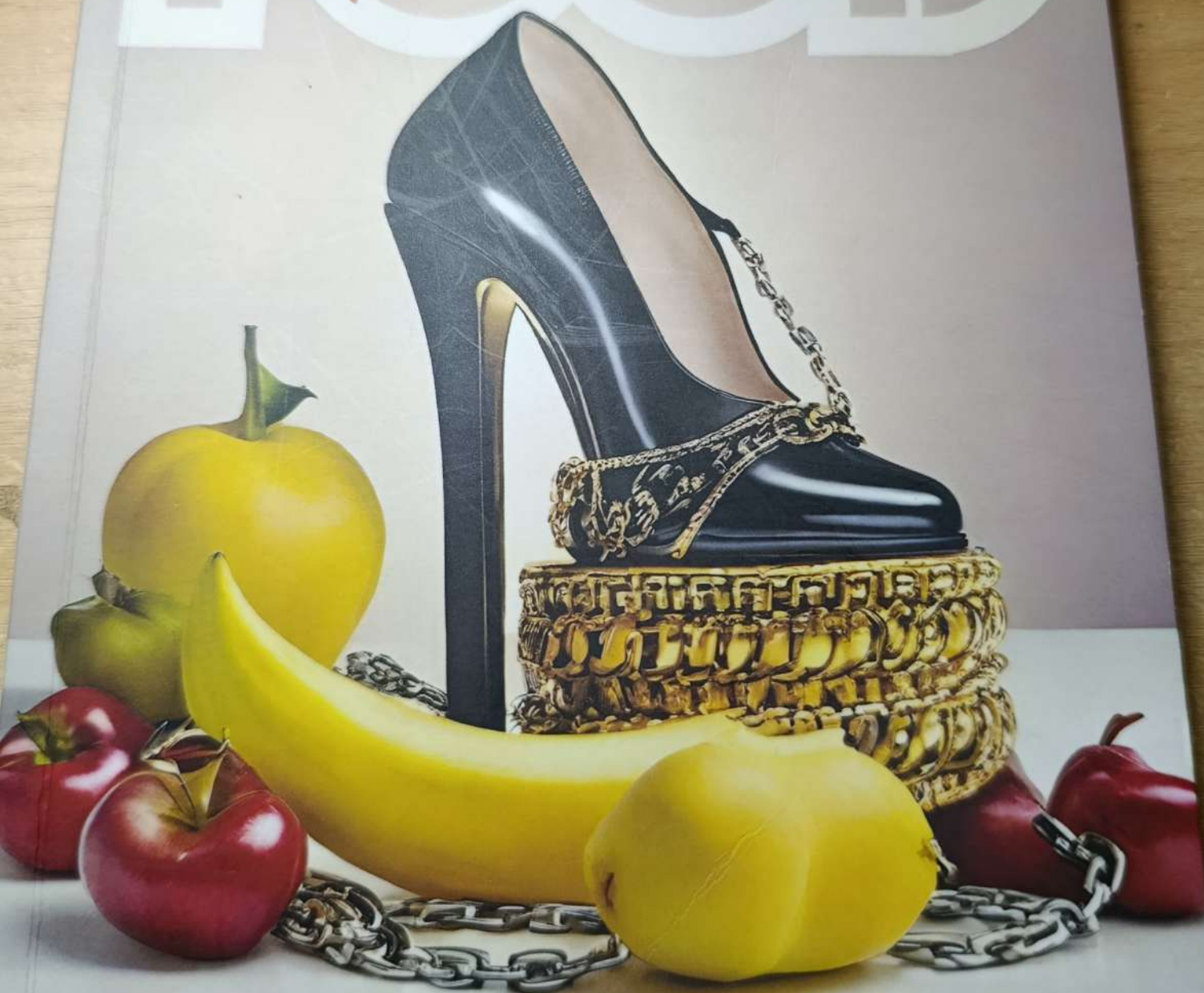

PORN FOOD

Nikola Oravec

NEOS
IZDAVAŠTVO

Nikola Oravec

•
PORN FOOD

Nikola Oravec

PORN FOOD

NEOS

IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024

Gastrozofska nadimanja

*Kad bi se bar jela moja poezija bio bih najslavniji kuvar
ovog sveta*

Rade Drainac

GASTRO APOKALIPSA IREALKA NOVCA

Voleo bih da imam titanijske zube,
vrhunske čeljusti,
najjaču kiselinu u želucu
da grizem i grizem
i žvaćem i žvaćem,
da u mojim ustima nema materijala
koji bi mi mogao odoleti

Isisavao bih planete kao srž goveđe kosti,
ostajao večito gladan,
a moja bi glad bila zjapeći ponor,
drevni monstrum koji stalno
traži još žrtava za svoj stomak

Materije baršunaste, tvrde i otporne
klizile bi niz jezik i ždrelo,
zvezdanom prašinom bih posipao
nebeska tela i slasno žvakao
te galaktičke krofne

Na meniju bi se našla flora i fauna,
svi ti baobabi, palme, alge, stogodišnji hrastovi,
zebre, nosorozi, slonovi i žirafe,
a preda mnom bi padale i čelične cevi,
železničke šine i staklene zgrade
i to bez imalo gorušice i dispepsije

O kakvo bih čedo apokalipse bio,
ni svi Avendžeri zajedno sa Ligom pravde
ne bi me zaustavili,
sve bi ih pojeo
I moćni zlikovac Tanos bi unezvereno vrištao

dok pred njim glođem
njegove mišićave bilderske ruke
poslužene u demiglas sosu

Oh, da li bi takav
zli demijurg rešen da
gastronomski uživa u propasti sveta
u nekom novom tkanju
iz svih tih svemirskih kalorija
bio kadar da novom megapoezijom
stvari neki novi i bolji univerzum
koji bi bio umilno igralište života,
satkan od snova i šećerne vune,
o da li bi?
o da li bi?
o zaista da li bi?

NEZREO

- Tako si nezreo, neozbiljan, nespreman za život!
- Ne ponašaš se u skladu sa svojim godinama...
- Šta će biti s tobom? Uozbilji se! Prihvati se bremena koje ćeš ponosno nositi čitav život!
- Ti znaš samo da se zajebavaš...

*

Ovim rečima oteran sam
u privremeno izgnanstvo iz sveta odraslih.
Potom sam se popeo na drvo,
prosipajući pupoljke
koji neiscrpno cvetaju
iz šaka, očiju, ušiju i dupeta.

Pustite me da sazrim, ne berite me zelenog!
Da budem sočan plod koji
ne zadovoljava stroge standarde voćarstva;
stoga me ne prskajte i ne kalemite.
Ne podstičite moj rast!
Pustite da razvijam
golemo telo rumenog i crvljivog ajdareda!

Kada sazrim, nemojte me brati!
Neka padnem na zemlju,
da natrule modre masnice
mog voćnog tela
označe neskrivenu zrelost

JESTIVA PESMA

Ne trebaju oči, niti uši,
samo glatki dodiri zuba, jezika i mirisa,
ukus hiljadu kaloričnih metafora slasnih
i govor stomaka

Gastrozofske sentence bujaju
svakim vlažnim zalogajem,
i kao da nam se čini
da reči više nisu potrebne...

Dobrodošli!
Šećeri, masti, proteini,
ugljeni hidrati,
na velika vrata u okvire
svetske poezije!

Gastrosintaksa i gastrosemantika
još bojažljivo napipavaju
svoje puteve

Tako ću da tečem u tebi bez prestanka, Gastropoezijo
da natapam sva creva
i nezajažljivo tonem u
nepregledne vrtloge slasti

Jer dok iščezavam bez kraja i konca
u kidanju, lomljenju, komadanju, varenju,
Sijam!
kao jedna tačka večnosti

ODA

O, pa
Take
Spa
O p

Zaš
Da
o
o

D
a
P

ODA PARIZERU!

O, parizeru, o mrvo mesa među otpacima!
Tako volim tvoju sadržinu i tvoj ukus!
Spašavaš me iz ralja moje potrošačke egzistencije,
O parizeru!

Zašto se ti zoveš Parizer kad nisi iz Pariza?
Da li u Parizu imaju boljih parizera,
o mrvo mesa međ' sojom, međ' salom i kožuram,
o suštino neopevana među mesnim prerađevinama!

Da li je mesni narezak tvoj otac,
a pašteta majka, ti jeftina uteho gladnih?
Bez tebe se ne može a tvoje je
prisustvo podrig i gorušica moja,
crevna igra gasovitih melodija!

Tebe voli i staro i mlado,
ti si radost vojnika u kasarni,
deteta u školi,
žena u porodilištu,
radnika na građevini,
bake i deke ispred apoteke!

Parizeru naša diko,
Parizeru naša priliko,
Parizeru naša politiko!

Rani sina parizerom
pak šalji u inostranstvo
Srbija se umiriti ne može!

O PESNIKU KOJI JE JEO

Beše to davno na beogradskom sajmu knjiga,
kada je još mogla pljeskavica da se pojede,
dok policija ukusa jednom nije odlučila
da tome stane na rep – jer tome nije mesto
ni prilika na sajmu knjiga;
sada su to samo preskupi sendviči

Sedeo sam tako i jeo
moju zasluženu poetsku pljesku
umoran od dugog hodanja
dok trošio sam svoje
mukom zarađene pare
na vašarima književne taštine

Preko puta seo je čovek,
a konobar mu je ubrzo doneo porciju gravče-na-tavče
sa kupus salatam
Odmah sam shvatio
da preda mnom sedi pesnik
Njegov kolega mu je rekao da požuri
a on mu rukom pokaza:
pa sad sam seo da jedem

O kako je taj pesnik jeo,
sa nadahnućem je uzimao svaki zalogaj
i lagano žvakao
dok su mu brci od kupus salate
sakrivale usne

Pomislio sam kako mora
biti veličanstvena njegova poezija
kada on tako slatko jede

pažljivo
pasulja
u ritm
kupu
oh bo
oh sl
u var
ovog
A ka
zalo
kak
om
ne
ov

Je
o
A

pažljivo prinoseći pune kašike
 pasulja a potom
 u ritmičnom zanosu
 kupus salatu i hleba
 oh bogovi užitka
 oh slasni zalogaji
 u vama se kriju moći ovog pesnika,
 ovoga ovde kojem se divim
 A kako je samo žmureći
 zalogaje hvalio, blago klimajući glavom,
 kako je samo hlebom slasno
 omazao ostatke, čitava poezija
 ne može stati u gastropoetsku ravan
 ovi pokreta

Jednom sam čitao pesme
 ovog nerođenog gastropoete
 Avaj! Kakva dijagnoza!
 U svojoj poeziji on oseća
 neprekidni greh i stid,
 a bog ga svojim očinskim pogledom
 svuda prati, i Trojeručica pada u trans
 dok malog Hrista navikava na čvrstu hranu

Tu je novi svetski poredak,
 iluminati i vladari sveta,
 strane sile zla i plaćenici, grešni materijalizam
 i sve ono što ga sprečava i odvlači od toga
 da bude prirodan i pravi Srbin
 nepomućene vere i tradicije

A tako je lepo jeo taj pesnik
 a kako je lepo jeo
 taj nerođeni gastropoeta
 ali reči božanske vrlo lako
 okrenu se protiv hrane zemaljske

HRANA LJUBAVNIKA

Erotska poezija troši mnogo energije
a pesnik dok je piše sagori
bar dve hiljade kalorija
Koliko li se pesnici troše u
erotskim treninzima, kako telo krhko trpi
i ostaje bez snage

Tako je i mlad organizam Branka Radičevića izgoreo
dok bele none devojačke

igraše pred njegovim očima i na ramenima
a jedre grudi u šakama mladalačkim...

I poljupci i ugrizi i šaputanja...

Mnogo se žari, mnogo se pali

a požar kad bukne nema ko da ga ugasi

Moja je draga legla naga na postelju belu

Ja sam je strastveno namazao jetrenom paštetom
i celu je posuo sitnim čvarcima

Jer moja je strast teška, prosta, plebejska, radnička,
ona ište hranu jaku i kaloričnu, neizbalansiranu ishranu

Usta lagano love hrskave zalogaje po telu,
tope te slatke afrodizijačke bombone

Jezikom britko počistiti umuljanu paštetu
dok njeno telo pulsira i grči se,

uzdiše u mulju ružičasto-smeđe prerađene materije
Carnex Vrbas

Toliko energije i kalorija potrošio sam pišući ovu pesmu
da jedva dišem i hladan me obliva znoj
i uz sav napor i pomoć hranljivih supstanci ovde ću prestati.
Šta je dalje bilo zamislite i nastavite sami.
Sagorite i vi poput pesnika koji izgara u erotskoj žudnji.

NARCIS

Eho, ti
Melod
šalješ
virtue
Eho!

Volir
sa z
Tvo
sa l

Na
nap
top
ko
tv

Ja
k
v

NARCISTIČKI PAPRIKAŠ

Eho, ti dosadna mala nimfo!
Melodija sms-ova po celi dan me prati,
šalješ mi svoje sise u chat,
virtuelno vrebaš me,
Eho!

Volim ukus tvojih uzdaha,
sa znojem i vriskom.
Tvoja tela smenjuju se
sa Instagrama, Porn hub-a, Only fans-a

Na sebi osećam tvoje
napupele grudi,
topli dah usana, tvoju pljuvačku
koja se sliva u potocima,
tvoju toplu pičku...

Ja, neuronski puž
koji sebe grli u
virtuelnoj kućici.

Zašto ponavaljaš moje reči,
zašto stvaraš vrtloge u vodi?
Moj lik, zamućen, u očevom kazanu.

Bolje zavedi moga oca
da me ne bi pojeo!
Ali, ti i dalje stojiš kraj očevog kazana.
Pališ vatru!

U njemu se krčka
moje telo iseckano na kockice,
sa lukom i začинима,
lepo se krčka i dugo...

[grčenje malih ženskih stopala
palacanje jezikom
mala ušna školjka
topla naježena bradavica
šaputanje
dodir zečijeg krzna
čokoladni puding
smrad stajskog đubriva
zabijanje nogu u topao pesak
šuštanje lišća
vlažan i memljiv podrum
vruća zemička]

Kad se jelo ukuva i
meso omekša,
dodati peršun i ruzmarin,
dodati kuvane knedle na lovački način

Poslužiti toplo za ručak ili večeru!
Prijatno!

SANJAJU LI ANDROIDI PAŠTETU U CREVU?

Nenadu Ignjatoviću...

Neka bude žurka neprekidna,
neka bude šta biti ne može!
Služiće nas vrsno programirani
androidi, spremni da ugone
svakom našem hiru, svakoj perverziji
od Marsa do Alfa Kentaure
i po sitnim kafanama galaksije
dok ispijamo cyber vinjake
i gutamo nove sintetičke droge.

E moje brate, androidi me prate,
a zora je već svanula,
a ja nigde stig'o nisam, e moj brate,
jadam se Ignjatoviću,
koji mi se i med javom i med snom
ukazuje hologramski pomoću
uređaja za prevođenje snova
Ignjatović, taj bradati klinac
koji na času srpskog šokira
učiteljicu i čitav razred svojom razvratnom pesmom
nagovara me da popijem tečni deterdžent koji liči na sok
a na našoj vikendici na Arakisu
gnjavio je bodljikavo prase-mačku
zaštićeno stvorenje koje smo prokrijumčarili
iz nacionalnog parka sa Venere
Lepi ženski androidi prolaze kroz grad,
gledamo za njima,
njihovi osmesi bude setu

i sve naše stihove pretvaramo
u digitalni marketing i copywriting, e moj brate!

Divimo se tim čudima
neuništivim, neosetljivim na Veltšmerc
kako hodaju na golubijim nogama sudbine
A jedan od njih žalio nam se u kafani
pokušavajući da plače,
puštajući mašinsko ulje umesto suza
kako bi želeo da istinski pati i
provodi pijane noći poput nas,
da ustane mamuran i mrzi svoj posao
dok za doručkom ispija kafu i
jede paštetu u crevu.

SAMO TI LEPO RUČKAJ, ORAVEC

Vedranu Ferizoviću...

Svi ćemo jebeno umreti, kažeš,
i ništa neće ostati od nas
sva ova radost i ovaj smeh
sve naše pijane noći
gde vlažnim smo očima
jedni drugima zaklinjali se
na večno prijateljstvo,
sve to će nestati, iščeznuti
Naše gladne kontradikcije koje nas muče
razrešiće smrt, moj druže
Večito gladni osuđeni smo da lutamo
dok jednom ne dođe kraj

Plaši me smrt kao i tebe,
plaši me crna hronika,
još jedan dan prođe kad shvatim da
opet sam se izvukao
Smrt me svuda prati:
gleda moju krvnu sliku, osluškuje moj pritisak
moju jetru, slezinu, pluća, srce
čeka da se stroj poremeti
Smrt je moja ljubavnica
koja dugo čeka na poljubac
kako bi potvrdila da napokon sam njen
Smrt me želi vrelija od dinamita
u mojoj rođendanskoj torti

I šta da radimo druže,
mi veliki akumulatori smrti,
mi baterije njenog tv upravljača

dok šalta po kanalima života
ta otvorena rana, to gnojno poreklo
koje nas stalno boli

Nasečem slanine i luka,
belog leba, sipam tanjir masne supe, sarme,
dodam komad gibanice, malo čvaraka i ajvara...
I Smrt se gosti u mome užitku,
mazeći me po glavi:
„Samo ti lepo ručkaj Oravec,
samo ti lepo ručkaj!“

Užitak je gazda

*And I'm the happiest slave alive round here
'Cause pleasure is the boss*

Die Haut

MOJ TANATOS TVOJ JE EROS, BEBO!

Lako je ženama, one uvek mogu!
U svim pozama, i sa svim emocijama, na svim mestima i
prilikama.

Pitanje je da li žele.
A muškost pak neprekidno operiše sa svojim nedostatkom
u oscilovanju između nemoći i preranog vatrometa

Muški orgazam samo je kratkotrajni money shot,
a ženski orgazam čine tajna virtuelna kretanja kriptovaluta

Lako je vama ženama!
Prepuštene vrtlogu strasti
bez kontrole dajete sebe,
svršavate,

i vaš orgazam je onaj višak vrednosti
koji treba izmamiti
uprkos čudima prerane ejakulacije

A ja mučno mislim
na mrtve mačice,
tela što se raspadaju,
na sve moguće sahrane
na kojima sam bio
i mrtve koji otkriveni
i bleđi čekaju poslednje pozdrave;
rojevi muva, mravinjaci i osinjaci
i ostali vesnici slatke smrti
sve me preplavljuje
da odloži moju malu smrt!

Moj Tanatos tvoj je Eros, bebo!
Misli o tome svaki put kada želiš da me iskoristiš!

DRAG MI JE CUNT AL' KEGEL MI JE DRAŽI

Ne bojte se, gospodo,
neću ući sa Vama u lift
jer znam koliko strahujete!
Muškarac je to, spreman da
nasrne i rukama Vas obujmi,
drsko i bez pitanja
da Vas uzme i obeščasti

Izvan naše pećine
život je strašno traumatičan, gospodo
a zlo je večiti izvor
gde moć poji svoja stada
Tako je slatko jesti
tuđi strah kao čokoladni mafin

Znam da mi najgrđi, prastari pečat
crtate na čelo, ali gospodo
stanje je ipak dijalektičko!
Ja se više plašim
šta biste Vi meni uradili
da smo zajedno u
toj maloj prostoriji

O, LIJTE TOKSIČNE SUZE ROBERTA SMITA!

Moja poezija katkad mi deluje
kao magijska aktivnost kojom
mislim da utičem na povoljan splet okolnosti
Uspavljivanje čoveka-pauka koji vreba
sa tavanice i odlaganje mog
povijanja u njegovu mrežu-kolevku
u kojoj ću se otrovan spokojno ljuljati
dok mi bude ispijao sokove

Ušuškan u krevetu pod mesečinom,
sa životinjskom maskom na licu
spavajući u crnom klupku zmija
a mesec je sve bliži, sve bliži!

Biti ostavljen u čudnim, izobličenim prostorima
u kojima tebe voljena nema (avaj!),
nad besnim talasima okeana,
melanholično stajati i nemati snage
da se u njega baciš

Mogu predvideti vrlo malo,
jer kao rana na telu-tekstu
ostaje jedan nepoznati, nemi
ostatak iz kojega
nove utvare izlaze, spremne
da te plaše i piju ti krv

Obična čaura sam leptira
a Čuang-Ce veliki je mutant čovek-leptir
Ostajem zarobljen i zbunjen u nečijem tuđem snu
kao agent Dejl Kuper u Crnoj loži

Nikola Oravec

i dok u bašti na božure kosovske
liju mi kisele kiše
ja slutim da to su
toksične suze Roberta Smita

MATRIKS

Ona sedi na stolici,
lica joj se ni ne sećam
(mislim da je nisam ni video)
Pamtim samo da ima lepu
crvenu haljinu i
jednu crvenu i jednu plavu
najlon čarapu
Sve vreme sedim i gledam u njene noge.
Ona me upita da li mi se to sviđa,
ja potvrdim.
Pita me koju čarapu prvo da skine:
crvenu ili plavu?
Ili, da li možda ja to želim da učinim
Kažem joj da ostane u čarapama

ČEŠANJE

Kao pauk uvučem se
u tvoju sobu
stojim poput mosta nad tobom
lepša si možda nego na Instagramu
i bez filtera tako zračiš
a samo bih želeo da se
češem, češem o tebe
sa tobom, češ češ

češni me češni,
polako se primakni

a ni BDSM mi nije stran
iako sam staromodan tip
ruže i vino, tiha šaputanja u uvo
dok mazim ti rumene obraze
a samo češ češ

češni me, češni
polako se primakni

Ljubav je češagija,
u ovom dobu svi bi samo
da se češu, svuda po telu
šireći svrabni virus
češu, češu po internetima,
bez ikakvih obaveza
a češagija se ne troši i uvek je ista
češagijom ću te, češagijom ćeš me
a svrab se širi svuda kao jezero bola
češ, češ, češ

Češagija radi, češe, narod se češe
virtuelno sve više svrbi, svrbi po telu,
po celom telu svrbe rane
nervi napeti ne nalaze mir

I dalje stojim nad tvojim krevetom
i češo bih se, češo sa tobom
jer svrbi kao jezero bola
pletemo mreže među nama
i češkamo se, češkamo,
draškamo se, draškamo
češ češ, draš draš

Tela, virtuelna i realna
češu, češu se stalno, draškaju se
jer život svrbi, taj život prokleti
što pakleno svrbi po celom telu
češ češ draš draš

češni me, češni
polako se primakni

A gde te svrbi, ja da te počešem!
- reče Smrt

ZENON PROTIV AUTOŠKOLE

Ako krenem iz Novog Sada za Begeč
moram preći polovinu puta
a da bih prešao tu polovinu
moram preći polovinu te polovine
pa polovinu te polovine i tako
sam ja stalno na putu da pređem
beskonačni put

Ne seri nego pali vozilo,
lagano puštaj kvačilo, ne tako,
moraš sa osećajem

Ali osećaji ne mogu
stati u limenu školjku
niti u sve konje ovoga motora
niti biti pozitivan flow ove mašine,
kako to lepo kažu lajfkoučevi

I kako da se krećem, instruktore,
kao strela kada ja sve vreme
u mestu se zaustavljam,
kvačilo i kočnicu gazim
klateći se napred-nazad

Ne mogu da pretekнем vozilo ispred
jer taman kada mu priđem ono ode
i kada mu se približim
ono se jedan metar uzmakne
i ja nikada neću
uspeti da ga prestignem

u metežu prepunih raskrsnica
nemoguće je sinhronizovati
kvačilo, gas, menjač
jer mnoštvo svetova iz ogledala
upadaju u moj vozački pogled

Znam da ni svi instruktori autoškole
nisu mogli da mi objasne aporije kretanja
ali ja sad imam vozačku dozvolu
za kretanje u saobraćaju,
koji će uvek ostati poput Okeana
iz Lemovog „Solarisa“

Ti misliš da komuniciraš sa njim
a on svojim saobraćajnim znacima,
oznakama na kolovozu, prestrojavanjima,
kružnim tokovima, signalizacijama, semaforima
komunicira sa tobom, sa dubokim vrtlozima i
šumovima u tebi od kojih si sazdan

KAO ODISEJ PRED NIMFOM KALIPSO

Svaki put kad priđem nekoj devojci
setim se kako je bilo Odiseju:
nasukan na obali,
izmučen i slomljen, kože opaljene
od sunca i morske soli
stoji potpuno nag pred nimfom Kalipso

Moli je da ga nahrani i napoji
jer brodolomnik ništa drugo ni ne traži
ali Kalipso gledajući njegovu nagotu
ne može u to da poveruje

Ona dobro zna pravu
glad i žeđ jednog muškarca
koji bi se radije sladio
njenom jedrom lepotom, medenom puti
nego hlebom, vinom i šakom maslina

I dok stojim poput Odiseja
pred tobom kao pred nimfom Kalipso
u ovome klubu petkom uveče,
ubeđujem te da samo želim
običnu ljudsku reč, nasušnu potrebu razgovora,
ali ti mi ne veruješ,
tvoje oči sumnjičavo me ciljaju,
braniš se zagonetnim osmehom

A onda vidim tvoje
rumene usne, gola
baršunasta ramena,
grudi u kojima bih se rado izgubio
i kao da ni ja više ne verujem
samome sebi da je
nasušna potreba razgovora
jedina koja mi je potrebna

OPE

Bio
opeUv
op

Gl

o

U

c

OPET NISAM JEBO

Bio sam odličan đak
opet nisam jebo

Uvek sam slušao roditelje
opet nisam jebo

Gledao sam gomilu pornića
opet nisam jebo

Uhvatio sam je za sise
opet nisam jebo

Stavio sam joj ruku u gaćice
opet nisam jebo

Ona mi je najbolja prijateljica
opet nisam jebo

Pipala me je dole
opet nisam jebo

Ja samo želim da pričamo...
opet nisam jebo

Stalno je smaram na društvenim mrežama
opet nisam jebo

U horoskopu sam ovan,
podznak ribe
opet nisam jebo

Smršao sam deset kilograma
opet nisam jebo

Ona je bila prava
opet nisam jebo

Ja te volim!
opet nisam jebo

Ruka u ruci, šetamo se parkom
opet nisam jebo

Zavodljivi pogledi u klubu,
telo do tela, plešemo u znoju
opet nisam jebo

O ljubavi pročitao sam
masu knjiga
iz gradske biblioteke.
Sve znam¹, a
opet nisam jebo

Pročitao sam mnogo
knjiga o feminizmu
opet nisam jebo

Nikad nisam bio
muški šovinista
opet nisam jebo

Poštujem LGBT populaciju
opet nisam jebo

Ja je neko Drugi
opet nisam jebo

Jedan momak mi je udelio kompliment
da lepo izgledam
opet nisam jebo

Tebi sam čak i pesme pisao
opet nisam jebo

¹ Vujica Rešin Tucić: *Mene niko nikad nije voleo jer sam jako nezgodan za voljenje*

Na pesni
da opet
opet nis

Imali sr
opet n

Želim
opet n

Ako t
neću
opet

Pol
ope

Os
ka
op

S
C
C

Na pesničkoj večeri tražili su
da opet čitam pesmu „Opet nisam jebo“
opet nisam jebo

Imali smo romantičnu večeru
opet nisam jebo

Želim da to bude iz ljubavi
opet nisam jebo

Ako ti ne želiš,
neću ništa da pokušavam!
opet nisam jebo

Polako, nećemo da žurimo!
opet nisam jebo

Ostavi ga, on te ne poštuje
kao ženu!
opet nisam jebo

Sami u kolima dok svira radio
(šta bih ti radio)
opet nisam jebo

Hoćeš da se tuširamo zajedno?
opet nisam jebo

Ćao! Znamo li se od nekud?
opet nisam jebo

Javi se, malena!
opet nisam jebo

Možda ne mogu da ti skinem zvezde,
ali mogu da ti skinem gaćice
opet nisam jebo

Napio sam se
opet nisam jebo

Ušmrkao sam četiri lajne spida
opet nisam jebo

Unajmio sam prostitutku
opet nisam jebo

Popio sam vijagru
opet nisam jebo

U CV-u sam kao
radno iskustvo napisao
da nisam jebao.
Sekretarica koja je primila
moj CV gledala me je sa suzama u očima.
Opet nisam jebo

Pobedio sam 2013. godine
na Poezinovom slem takmičenju
opet nisam jebo

U Malmeu sam učestvovao
na Evropskom slem šampionatu
opet nisam jebo

Učlanio sam se u vladajuću partiju
opet nisam jebo

Ona se skinula
opet nisam jebo

Ona mi je dala
opet nisam jebo

Ja volim da je
vežem za krevet
opet nisam jebo

Otkopčala mi je šlic
opet nisam jebo

Tri puta za veče
opet nisam jebo

Hajde jedan zornjak
na brzinu
opet nisam jebo

Nemoj po kosi!
opet nisam jebo

Oženio sam se
opet nisam jebo

Žena mi je rodila dvoje dece
opet nisam jebo

OSTARIĆEŠ ORAVECU!

*Avaj, jadni Joriče!
Gde su sada tvoja
zajedanja, tvoje pesme,
tvoje dosetke što su
za stolom stvarale
buru smeha?*

Šekspir – Hamlet

Ostarićeš Oravecu,
oglođi odmah
ostatke ove osrednjosti!

Ostarićeš Oravecu,
oksimoronski ogledi
ogrešće od
okoštalosti

Ostarićeš Oravecu,
od onanisanja,
onanisanja
otežalog otkrovenja

Ostarićeš Oravecu,
oboleo,
ohlađen,
otupeo
opevajući

Ostarićeš Oravecu,
odvajkada ometen,
odsutan,
odlaziš!

Ostarićeš Oravecu,
ohooooho!
ohooooho!
obori, obori!
ojša, ojša!
opa, opa, opa!

Joriče!
a tvoja
pesme,
što su
arale
eha?
mlet

VOLELA SAM JEDNOG PESNIKA

Volela sam, ah volela sam jednog pesnika!
Kažu, kad si sa pesnikom da nikada
nećeš umreti, da ćeš u njegovim pesmama
ostati večita uspomena

Provozaj me, o pesniče, na svom biciklu,
malo levo, malo desno, na biciklu,
po selu, da svi vide
da sam tvoja ženka, o pesniče!
Volela sam, ah volela sam jednog pesnika...

Lovio je reči u savani jezika, tako bled i gord
a ja sam se kraj njega šćućurila
Govorio je da nikad neću napisati dobru pesmu
da će me on naučiti kako se pišu pesme

„Spevaću ti labudove pesme,
u alhemijskom vrenju svog života
Ti si moja Saloma,
što se ljubi poput vrapčića, koja priča
maslinastim glasom...”

Oh, moja simbiozo Rilkea i Ničea,
čekala sam na tvoju pesmu o meni, čekala,
molila se...
Nažuljala kolena.

Moja nana mi je govorila da nikad neću
biti njegova ljuba.
Jer ja ne znam ko je Miljković, Bodler, Kafka
i ostala gamad.

Al tako je lep, nano,
 lepi pesnik, oj nano, lepi pesnik, oj nanice!
 Kada bi mi pesmu napisao, oj nano nanice!
 A mrvio je moje usne,
 sladio se mojim butkicama,
 tražio me prstima u tami...

Lepi pesnik oj nano,
 lepi pesnik oj nanice!
 Kada bi mi pesmu napisao,
 oj, nano nanice!

A govorio je da nikad neću
 napisati dobru pesmu
 al istina je često terorizam jezika
 tih malih stihica
 koji tako smaraju o izgubljenoj ljubavi
 koje nigde nije bilo

A govorio je da nikad neću
 napisati dobru pesmu...

Pašteta kapitalizma

Umrimo kao heroji paradoksa!

Branko Ve Poljanski

MIČ BJUKENON NA BERLINSKOM ZIDU

Ruši majstore,
ruši sve do temelja!
Dajte slobodno tržište
u oku posmatrača,
Koka kola neka teče u potocima
ali samo sa ledom
i nemoj da konkurentski Pepsi
promoli nos!

Bilo je vreme magičnih momenata –
gasilo se crveno sunce uz ritmove disko kugle,
ponosna srca puna ljubavi i sva deca biće sita
Roki je nokautirao Draga,
tog steroidiranog Rusa
a krvave rane Rokijeve otvoriše nebesa,
povedoše nas u zemlju čarobnih jednoroga

Zapevaj Miče Bjukenone,
na ruševinama poigraj kazačok
neka se zatresu sve guzice i sise Baywatch-a
zagalopirajmo na belim mustanzima zapadnih prerija
Pevaj Miče dok kitimo te rubljama, onu najskuplju:
„I've been looking for freedom“

Dajte svega makar nam preselo,
dajte te magije zavodljive
nama haringama prepodobnim
dajte menadžerskih pozicija, stranih investicija
i harizmu krpe za sudove
dajte da ogreznemo u potrošačko salo podaništva

Pevaj nam, pevaj Miče Bjukenone,
al' polako al' lagano,
tvoja pesma hladna srca socijalistička neka nam greje,
pevaj jer Deda Mraz neće doći,
njegove sanke ne lete do Trećih svetova,
samo Zvezda smrti ide ovom rutom
Deda Mraz neće doći, a mi imamo pun spisak poklona
Pevaj Miče Bjukenone u svetlećem odelu i ne štedi glas:
„I've been looking for freedom”

Ne prizivajte apokalipsu
kada ona neće doći,
ostao je veseli pakao konzumerizma
Liberalna demokratija za sve,
ali da li ću i ja dobiti svoje parče
američke pite?

Sada možemo da uneredimo gaće i
ispišamo krevet
da svaki dan jedemo čokolade i kolače
da ne delimo sendvič na odmoru
i imamo samo naše igračke
jer nema više te dosadne i ocvale babetine,
komunjarske dadilje da nam brani
i pritiska kočnicu
jurećeg kapitalističkog voza
Kraj istorije, što reče Fukujama
Jao nama, jao nama

OSHO, DOSHO I USHO

Čuveni mudrac upravo je
Osho,
za sobom ostavljajući
traktate i japansku trešnju u cvetu,
androide što poslužuju zeleni čaj

Rekao je da odlazi na Tibet
i da će se možda vratiti
da održi par seminara o transcendentalnoj meditaciji
i podeli blagoslove svojim učenicima
Uplatom na ovaj kurs dobijate gratis
reiki tretman preko Skajpa

Posle njega jedan drugi je
Dosho,
a nije se dugo ni zadržao
i podsetio na disanje OM! udahni,
OM! izdahni, OM! udahni, OM! izdahni
ne zaboravi da zaliješ zen baštu,
pitaj se o smislu drveta koje pada sâmo u šumi
i da li ga neko čuje u
popodneвноj gradskoj gužvi u autobusu

Takođe, pokušajte tapšati jednom šakom
dok ležite u sauni spa centra
i ne zaboravite organsko, samo organsko!
Uradite natalnu kartu, vežbajte lotosov cvet u jogi,
i bez stresa, bez stresa dok prolazite
kolima kroz sirotinjske četvrti
Čija puding na dan i ne treba vam lekar!

Nije prošlo mnogo vremena
kad je jedan
Usho,
i to u samu vatru građanskog rata
Obe strane su ga dočekale
kao sveca,
posipajući ga cvećem i
časteći ga šampanjcem
Obe strane sukoba posavetovane su
da se redovno mole,
tretiraju svoje telo i dušu,
ne zaborave da ostave darove crkvi
kao i da napokon,
zbog karmičke ravnoteže u svemiru,
naplate dugove svojim neprijateljima
jer neprijatelj je tako nepouzdan
kreditni dužnik sa zaostalim kamatama i hipotekom,
a koji nam tako mnogo duguje...

MALI KUVARI ŠTO SUZAMA SVOJIM SOLE JELA

*Oh, perfect masters
They thrive on disasters
They all look so harmless
Till they find there way up there*

Brian Eno

Kako je lepo doći u restoran
gde mali kuvari nežnim rukicama
pipaju tvoj biftek ocenjujući
da li je medium rare ili rare,
poslužen u sosu od zelenog bibera

Mali kuvari suzama sole jela,
oni pipkaju biftek
da li je dovoljno mekan
a njihove suze daju mu sjajnu aromu

Kako sočno pucaju u ustima
bobice zelenog bibera
dok kuvarima curi krv
iz rana od noža i opekotina drugog stepena

Najlepši ukusi razlivaju se nepcem
dok mali kuvari plaču
na odru roštilja, nad radnom
površinom stola gde žrtvuju
svoja mala tela gostima,
gostima gladnih kuvara

Gazda ima psa Rekse
kojeg hrane ostacima i
mali kuvari koji suzama svojim sole jela

i začinjavaju ih odsečenim noktima, prstićima,
svojom krvlju, jako ga se plaše

I Reks je gladan, Reks je stalno gladan,
traži ostatke mesa i gazda preti da će
Reksa da nahrani malim kuvarima
što suzama svojim sole jela

Mali kuvari plaše se Reksa i gazde
a ne znaju da jadni da je svaki
pravi Reks obezglavljen
zajedno sa svojim gazdom,
da su obojica pipkani rukicama
malih kuvara što suzama svojim
sole jela, da su posluženi
ispečeni medium rare u
sosu od zelenog bibera

PANTA REI, VOLVO LINIJO!

kolegama i kolegamicama sa Volvo linije...

Dum-tum, dum-tum!
Čuju se udarci sa galije
Napred, samo napred!
Panta rei, panta rei!

Mašina nam poje labuđu pesmu,
izvijamo tela i u mehaničkom plesu
i neslućenim figurama
ugrađujemo naše kosti, meso, suze i znoj

Meso se upalilo i smrdi
kao zapaljeno mašinsko ulje
sitne sajle nerava, mišića i očiju
bruje zategnute,

Dum-tum, dum-tum,
čuje se ritam

Panta rei, panta rei! – više dobošar sa galije

Kretanje, kretati se treba,
Volvo ne sme da stane!

Mi, produžene ruke mašina
pokorno spajamo mašinske slojeve,
pred nama evoluiru neživa materija

Mi bledimo, nestajemo
dok zaračunavamo platu, bolovanja i mesečni bonus
koji nikada ne dobijemo
Zastanemo i ne znamo ko smo,
ushićeno smejemo se, smejemo i plaćemo
jer sve prolazi i sve se žrtvuje, panta rei!

U šarenim tokovima želja,
u izgaranju vatre
tu slatku šećernu vunu sna
svi halapljivo kušamo,
i bes i nemoć tu se mešaju
u zajedničkim snoviđenjima
dok mašina pravilno dozira
naše obroke snova

Panta rei, panta rei, vičemo složno
jer sve prolazi, jer sve nestaje!
Život teče kao Volvo reka!

ŠVEDSKA, ZEMLJA OBEĆANA!

Kada sam 2014. bio u Malmeu
na Evropskom slem šampionatu
pomislio sam kako je Švedska
sjajno mesto za život
gde bih se mogao skućiti

Osećao sam blisku povezanost
i želju da se jednom tamo vratim
među te ljubazne Hiperborejce
da sa njima ispijam čaj dok nam
severac ledi obraze

Ko bi rekao da ću tu obećanu zemlju
jednom zateći kod svoje kuće!
Ona je sama došla meni na noge
u fabrici Volvo instalacija
gde nervni sistemi automobila,
težak rad u tri smene,
odlaze u hladne predele blagostanja

O Švedsko, zemljo obećana!
moje srce za tobom kuca,
moje srce upetljano auto kablovima,
moje srce ranjeno,
probodeno Volvo strelom!

UNIFORMA

Ustajem ujutro,
oblačim uniformu za grad.
Na poslu oblačim uniformu za rad.
Kod kuće oblačim uniformu za po kući.
Dok sam u dvorištu,
na meni je uniforma za dvorište.
Kad odlazim do prodavnice
oblačim uniformu za prodavnicu.
Uz kafu, oblačim
uniformu za uz kafu.
Za ručak oblačim
uniformu za ručak.
Za večeru oblačim
uniformu za večeru.
Kad odlazimo u goste,
oblačim uniformu za u goste.
Kad izvodim svoju poeziju,
oblačim uniformu za izvođenje poezije.
Kada pišem poeziju,
oblačim uniformu za pisanje poezije.
Na internetu na meni je
uniforma za internet.
Kad odlazim na šalter
oblačim uniformu za odlazak na šalter.
Za razgovor za posao
moram obući uniformu za razgovor za posao.
Za večernje izlaske obavezna je
uniforma za večernje izlaske.
Kad sam srećan, oblačim

uniformu za sreću.
Kada sam tužan,
uniformu za tugu.
Za praznike oblačim
uniformu za praznike.
Kada odlazim u rodbinu,
oblačim uniformu za rodbinu.
Za svadbe oblačim
uniformu za svadbe.
Za sahrane, oblačim
uniformu za sahrane.
Odlazim na spavanje,
oblačim uniformu za spavanje.
Kad umrem, oblače mi
uniformu za smrt.

KANARINAC U RUDNIKU UGLJA

A ko si ti i šta stoji
iza tvog imena?

Moje ime samo je oznaka
za prašinu, nanos peska iz nigdine
naziv za kovitlavi vetar
koji skuplja uvelo lišće po dvorištu

Eksperiment je takav da
ga niko ne kontroliše
njega ne predvodi niko
iako miševi neprekidno bolno
skviče u laboratoriji

Još jedan pokušaj
da svoj život uhvatiš
u statistiku

razrušen je hobotnicom slučaja
Ni te oči strastvene, niti zanos mirišljavih susreta
nisu me mogli uveriti da postojim

Kada me bace kao rudari
kanarinca u rudnik uglja,
jedino to me uveri da živim,
izgleda da jedino tako
znam da postojim

PROKLETO POREKLO

Jaranice, jaranice,
jaranice, jaranice,
ko te dira
ispod suknjice?

Draga, lepa si
kao masovna grobnica

Jao, ajde uđi, uđi!
Nemoj da čekaš, uđi!
Uđi, nemoj da stojiš pred vratima!

Ona: Najvažniji su sreća i osoba
pod 1. Sreća: stanje bez ikakvih
ružnih misli; nije važno telo,
važne su misli

pod 2. Osoba: biće koje ima
svest o sebi

Ja: Ah, ti si tako inhibirana,
da si prosto seksi!

Vruć lebac iz furune,
to ne mogu da pipam

Gomboce od šljiva,
još su tople,
umočene u prezlu

Bila je tako hrabra i odvažna!
Požrtvovano je primila
tri metka...
Slava joj!

Haj nek se čuje, čuje,
haj nek se zna
da je mlada partizanka
bombe bacala!

O, miseri Catulle!

Jesi li ti nekad ženila brata?
Ajoj, kako da nisam,
i sve sam vriskala,
jujujujujuju!!!

Sad ću da te okitim
pravom kitom cveća!

Muškarcu je najbolje
da sam sebi postane
brkata žena

PLEN

Bio sam spreman
da se otkrijem, razgolitim,
da postanem klovn,
izvrnem svoju unutrašnjost
na rub spoljašnjosti
Teško je stalno sebe pretvarati
u šećernu vunu
koju tako rado kušaju
na vašarima taštine
Toliko se trudio da
budem vidljiv
a ostao nevidljiv, nepoznat
i sebi i drugima.
Samo gomila skarednog mesa bila je realnost,
koja beži u daljinu
videći u daljini obećanu slobodu,
ranjen i osakaćen,
dok za mnom juri
čopor lovačkih pasa

UP?
A nisam znao
a ne znam ni sad
kako raditi
kako za-raditi
a možda će za dve, najviše tri godine
biti bolje...
a možda će za četiri, najviše pet godina
biti malo bolje...

Nije jasno moje postojanje.
A šta ako ja ne postojim,
šta ako ste me vi izmislili?
Da li sam ja jedan suvišan deo,
što se otkaćen od mašine vrti
po kući i dvorištu, po uličnim pločnicima, po šumi
dok se na njega lepe šareni konci i vunice,
čađi, prljavština, polen i zemlja,
pet ambalaža, konzerve, odbačeni papir...
tog nepodnošljivog postojanja,
tog nepodnošljivog toka
tog rasipanja koje gazda firme
ne može da zgrabi

UP?
A nisam znao
a ne znam ni sad
kako raditi
kako za-raditi
a možda će za dve, najviše tri godine
biti bolje...
a možda će za četiri, najviše pet godina
biti malo bolje...

Nije jasno moje postojanje.
A šta ako ja ne postojim,
šta ako ste me vi izmislili?
Da li sam ja jedan suvišan deo,
što se otkaćen od mašine vrti
po kući i dvorištu, po uličnim pločnicima, po šumi
dok se na njega lepe šareni konci i vunice,
čađi, prljavština, polen i zemlja,
pet ambalaža, konzerve, odbačeni papir...
tog nepodnošljivog postojanja,
tog nepodnošljivog toka
tog rasipanja koje gazda firme
ne može da zgrabi

SUNĐER BOB SAMSONONE I IREALKO ZVEZDA POSTAJU PESNICI

Bojanu Samsonu...

Pogledaj kako su nam porasli brkovi
Sunđer Bobe Samsolone!
Sad smo pravi muškarci!
Sad smo pravi pesnici!
Celo Koralovo priča o nama,
od male sardele do plavog kita,
od morske sase do morskog ježa
Naša slava svuda se širi!
Na svakom uglu vrebaju nas
Lignjoslav, Keba Kraba i Plankton.

Da, Irealko Zvezdo,
eno ga Lignjoslav, revnosno soli naše pesme!
Zašto ih soli kad oko nas je slano more?
Taj večiti urednik i kulturni policajac,
predstavnik umetničkih udruženja,
fondacija za kulturu,
manifestacija gde se lirički zanosi
stapaju sa miloštama gastronomskim,
gde rakija i vino kolo vode.
Naša poezija kvari mu ručak i desert,
naša poezija nije dovoljno dobra
zbog hroničnog gastritisa čitalaca
Raširenih pipaka on bludno mazi
kulturne projekte Koralovo 2021.
jer jedino projekti, jedino projekti jesu
naše sitno žito, sitno žito naše kulture!

Keba
podn
Vi st
neis
vi u
Mi
za
D
lo
r
t

Ke ba Kraba vešto se šunja
podmećući zamku-pitanje: ima li para od toga?
Vi ste još mladi dečaci,
neiskusni,
vi uopšte nemate mašte!
Mislite da se lova
zarađuje lako?
Da vam ja kažem,
lova se ne zarađuje lako!²
reče Ke ba napipavajući u džepu
tajni recept svoga uspeha

Nihil, nihil, nihil,
plakao je mali Plankton.
Ništa vam to ne valja i
talentovani ste do kurca!
Poezija je sranje!
Nego, brate, imaš jednu cigaru
ili možda sto dindži na zajam?
Ajde, javite se da odemo na neki rejv...

Pogledaj, o pogledaj
kako su nam porasli brkovi,
Sunder Bobe Samsolone!
Sad smo pravi muškarci!
Sad smo pravi pesnici!
Sirena nam je prilepila brkove
od morske trave.
Plivamo u akvarijumu zvanom Koralovo.
A mudraci se uzalud ubiše da nam objasne
kako u istu vodu ne možeš dvaput skočiti!

*Ja sam vaš pesnik
Izvor tačaka i zapeta, zaborava i zla
Smrt je moja bolest
Uzimam naravno pilule „vražja mater”*

Vojislav Despotov

O Autoru

Nikola Oravec je rođen 17.04.1984. godine u Novom Sadu. Diplomirao je filozofiju na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu.

Poeziju je u početku objavljivao na sajtu www.bundolo.org. Jedan je od urednika zbornika *Bundolo offline 3*, kojeg je objavio SKC Kragujevac 2012.

Organizator je večeri poezije *Poetarium*, u Novom Sadu od 2012. do danas.

Objavljivao poeziju, kritiku, eseje u periodici i na internetu.

Dobitnik prve nagrade na festivalu poezije *Protest u kulturi* 2013. koji je organizovao *Poezin*. Učestvovao na *European Poetry Slam Championship 2014* u Malmeu, Švedska.

2015. objavljuje prvu zbirku poezije „Kocka su bačene!“ u ediciji *Prvenac*, SKC Kragujevac.

2020. urednik zbornika poezije *Poezija narodu*, Kulturanova 2020.

Pod imenom *Irealko Novac*, koje je zapravo anagram njegovog imena i prezimena, nastupa kao kantautor.

Subverzivni pesnički hedonizam

Poezija Nikole Oraveca s godinama zadobija prepoznatljivu fizionomiju. Ona počiva na nekoliko formalno-tematskih elemenata. U pogledu izraza, autor gradi svoju poeziju na karnevalizaciji: ustoličene vrhunske vrednosti bivaju lako zamenjene onim vulgarnim, prostačkim, prizemnim, banalnim, čulnim i telesnim – ono što je na vrhu biva bačeno na dno i obratno. Čitav vrednosni sistem izvrće se naopačke pa se tako priziva drugačije promišljanje stvarnosti, te se poziva na njenu promenu, makar u domenu tekstualnosti. Zatim, tu je parodiranje klasičnih pesničkih modela kao pokušaj da se prevaziđe ono ustaljeno i opšteprihvaćeno, ali i okoštalo, te da se pronade neki drugačiji pogled na stvari i drugačiji oblik saopštavanja. Za Oraveca stvari su često preozbiljne, zato ih je neophodno relaksirati i učiniti pristupačnijim, pa se u tu svrhu koristi pesnički humor, često po uzoru na poetiku Vojislava Despotova. Lepom se suprotstavlja ružno, skladu i meri se suprotstavlja preterivanje i preuveličavanje. Oravec je pesnik preterivanja, u svakom smislu. Njegova poezija obiluje viškovima razne vrste. Zadovoljstvo se krije u preobilju, u punoći življenja i stvaranja, u bujanju viška retorike, viška značenja i viška recepcije. Za Nikolinu poeziju nije dovoljno imati otvoren um i srce već i širom otvorena, naoštrena čula. Jer, ovo jeste poezija hedonizma u najboljem smislu reči. U njegovoj drugoj zbirci, *Porn Food*, čulno zadovoljstvo ponekad se prožima s intelektualnim uživanjem – ponekad mu je suprotstavljeno, a ponekad mu je i nadređeno. Hrana je materijalno ovaploćenje pesničke reči. Žudnja za objektom želje, bilo kakvim, obično je žudnja

za upotpunjenjem, za celovitošću. Tamo gde je osujećena mogućnost uživanja, mogućnost otelotvorenja i ocelovljenja, a pre svega mogućnost razmene, prepoznavanja i razumevanja, nastaje Nikolina poezija kao očajnički pokušaj da se ovi nedostaci nadomeste. Zato su njegove pesme tako telesne, tako taktilne, vizuelne i zvučne – čulnost je pre svega način za potpunu spoznaju sveta. Nikolin poetski hedonizam poseduje subverzivni potencijal – iako razuzdan, on nije slepo konzumeristički i plitak, već kontemplativan, vrlo kritički raspoložen prema načinima funkcionisanja savremenog kapitalističkog društva. Oravec je ironičan i autoironičan, spreman da izvrzne podsmehu stvari oko sebe, ali i samog sebe. Zato je lako poistovetiti se s njim i verovati mu, jer u tom sveopštem preokretanju vrednosti on je uvek spreman da dovede u pitanje i sopstvenu pesničku poziciju. Iako jeste pesnik promene, on je i vrlo skeptičan prema njoj. Promena društvenih i ideoloških paradigmi možda donosi neki ekonomski boljitak, ali on je često kukavičje jaje, kao u pesmi *Mič Bjukenon na Berlinskom zidu*. Nikolina poezija jeste izrazito angažovana, kritički raspoložena, posebno prema polugama kapitalističkog sistema poput neokolonijalizma, već pominjanog konzumerizma, diktature neprestanog uživanja, zabave i sreće, itd. Ali, i pored njegovog čuvenog humora, ironije, karnevalizacije, igrivosti i hedonizma, Oravec raspolaže i drugačijim pesničkim arsenalom – ozbiljnijim, introspektivnijim, oporijim, iskrenim i duboko poetičnim, kao u pesmama *Kanarinac u rudniku uglja* i *Plen*. Ovde on skida svoju poslovičnu masku klovna i zabavljača i pokazuje nam svoje istinsko lice, lice čoveka koji je u nimalo lakoj i jednostavnoj potrazi za identitetom i autentičnošću. Možda nam ove pesme, ponajbolje u zbirci, otkrivaju novi pesnički put Nikole Oraveca.

Žozefina Balboa

Poezija Nikole Oraveca s godinama zadobija prepoznatljivu fizionomiju. Ona počiva na nekoliko formalno-tematskih elemenata. U pogledu izraza, autor gradi svoju poeziju na karnevalizaciji: ustoličene vrhunske vrednosti bivaju lako zamenjene onim vulgarnim, prostačkim, prizemnim, banalnim, čulnim i telesnim – ono što je na vrhu biva bačeno na dno i obratno.

Nikolina poezija jeste izrazito angažovana, kritički raspoložena, posebno prema polugama kapitalističkog sistema poput neokolonijalizma, već pominjanog konzumerizma, diktature neprestanog uživanja, zabave i sreće, itd. Ali, i pored njegovog čuvenog humora, ironije, karnevalizacije, igrivosti i hedonizma, Oravec raspolaže i drugačijim pesničkim arsenalom – ozbiljnijim, introspektivnijim, oporijim, iskrenim i duboko poetičnim, kao u pesmama *Kanarinac u rudniku uglja* i *Plen*. Ovde on skida svoju poslovičnu masku klovna i zabavljača i pokazuje nam svoje istinsko lice, lice čoveka koji je u nimalo lakoj i jednostavnoj potrazi za identitetom i autentičnošću. Možda nam ove pesme, ponajbolje u zbirci, otkrivaju novi pesnički put Nikole Oraveca.

izvod iz recenzije
Žozefina Balboa

